

РЕШЕНИЕ

№ 425

гр. София, 30.01.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 13.01.2012 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Пламен Горелски

ЧЛЕНОВЕ: Антоанета Аргирова

Румяна Лилова

при участието на секретаря Камелия Миладинова и при участието на
прокурора Павлов, като разгледа дело номер **8034** по описа за **2011** година
докладвано от съдия Румяна Лилова, и за да се произнесе взе предвид
следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административно-процесуалния
кодекс (АПК), във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ от Закона за административните
нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба с вх. № 19951 от 15.09.2011 г. по описа на
Административен съд София – град (АССГ), подадена от Комисия за финансов надзор
(КФН), чрез редовно упълномощения юрисконсулт Н. Р. срещу Съдебно решение от
18.07.2011 г., постановено от Софийския районен съд, Наказателно отделение, 1-ви
състав (СРС) по нахд № 8198/2011 г. С последното е отменено наказателно
постановление (НП) № Р-10-225 от 07.03.2011 г., издадено от заместник-председателя
на КФН, ръководещ управление „Застрахователен надзор”, с което на [фирма] са
наложени имуществени санкции, както следва: по т. 1-ва – в размер на 1000,00 (хиляда)
лв., на основание чл. 319, ал. 1, т. 2 от Кодекса за застраховането (КЗ) и по т. 2-ра – в
размер на 1000,00 (хиляда) лв., на основание чл. 319, ал. 1, т. 2 КЗ, за нарушение на чл.
317а, ал. 3 КЗ.

В касационната жалба се навеждат доводи за незаконосъобразност и неправилност на
съдебното решение, предмет на касационна проверка поради нарушение на
материалния закон – касационно основание по чл. 348, ал. 1, т. 1 от
Наказателнопроцесуалния кодекс (НПК). Поддържа се, че при издаването на акта за
установяване на спорните нарушения и процесното НП са спазени изискванията на

ЗАНН и не е нарушено правото на защита на дружеството-жалбоподател, както е приел състава на СРС. Моли се отмяната на решението на СРС и постановяването на решение, с което да бъде потвърдено обжалваното НП.

В съдебното заседание касаторът се представлява от юрисконсулт Х., която от негово име поддържа касационната жалба по съображенията, изложени в нея. Моли отмяната на обжалваното решение и постановяване на друго, с което спорното НП да бъде потвърдено.

Ответникът се представлява от адв. Д., който от негово име оспорва касационната жалба. Моли последната да бъде отхвърлена, а решението на СРС да бъде оставено в сила.

Представителят на Софийската градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба. Моли обжалваното съдебно решение да бъде оставено в сила като правилно и законосъобразно.

След като се запозна с обжалваното съдебно решение, обсъди наведеното касационно основание и доводите на страните, Административен съд София – град, VI-ти касационен състав, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр.с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

По основателността на касационната жалба:

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

Обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу НП № Р-10-225 от 07.03.2011 г. Не са изтекли, както сроковете по чл. 34 ЗАНН, така и абсолютната погасителна давност за административнонаказателно преследване.

След обсъждане на събраните по делото доказателства въззивният съд е възприел за установена фактическата обстановка, описана в АУАН. Направил е извод, че правилно е ангажирана административнонаказателната отговорност на [фирма] за това, че към датата, на която е предоставило в КФН информация по полица с № 111101008В105950, подписана на 13.07.2010 г. за лек автомобил с рег. [рег.номер на МПС] и по полица с № 111101008В113561, подписана на 25.06.2010 г. за лек автомобил с рег. [рег.номер на МПС], дружеството е действало със закъснение и е просрочило подаването на информацията на КФН, с което е нарушило разпоредбата на чл. 317а, ал. 3 КЗ. Въпреки така взетото становище, в заключение въззивният съд е отменил спорното НП, тъй като е приел, че то е издадено при съществено нарушение на чл. 57, ал. 1 ЗАНН. Изложил е съображения, че административнонаказващият орган (АНО) е възприел обстоятелствата, изложени в АУАН, без да предприеме самостоятелен анализ. Според въззивния съд, АНО е следвало да обсъди съответните изпълнителни деяния на всяко от нарушенията и е следвало да обоснове налагането на две отделни имуществени санкции при приетото осъществяване на състава на чл. 317а, ал. 3 КЗ. Като не направил това, според състава на СРС, АНО е нарушил правото на защита на санкционираното дружество в пълен обем. Това от своя страна е довело до порочност на спорното НП, тъй като представлява съществено процесуално нарушение. Предвид изложеното е отменил обжалваното пред него НП.

Административен съд София - град, VI-ти касационен състав, след съвещание, намира, че постановеното от районния съд съдебно решение е правило и законосъобразно. Не е налице наведеното касационно основание – нарушение на закона. Процесуалните права на дружеството-жалбоподател не са били ограничени и нарушени, а решението е мотивирано и постановено от законен съдийски състав. Ето защо, касационната жалба е неоснователна, а обжалваното съдебно решение следва да бъде оставено в сила.

Съгласно чл. 294, ал. 1, във вр. с ал. 4 КЗ всеки застраховател, който предлага задължителна застраховка "Гражданска отговорност" (ГО) на автомобилистите в Р. Б. посредством установяване или при условията на свободата на предоставяне на услуги, представя на Комисията за финансов надзор ежеседмично до втория работен ден на следващата седмица справка за сключените и за прекратените застрахователни договори към края на предходната седмица. Санкционната разпоредба на чл. 317а, ал. 3, във вр. с ал. 1 и ал. 2 КЗ предвижда, че когато информацията за сключването на застрахователен договор по задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите е представена със закъснение, по-голямо от това по ал. 1 – след 45-тия ден или по ал. 2 – след 60-тия ден, ако договора е сключен в периода 15.12. – 15.02., се налагат наказанията по чл. 319 КЗ – тоест, имуществена санкция от 1000,00 до 20 000,00 лв. - за юридическо лице. При повторност наказанието е от 2000,00 до 40 000,00 лв.

За да отмени обжалваното НП въззивният съд е намерил, че правото на защита на [фирма] е било нарушено, поради нарушение на чл. 57, ал. 1, т. 5 ЗАНН – липса на изчерпателно описание на нарушенията, на обстоятелствата, при които са извършени и на доказателствата, които ги потвърждават. Този извод на въззивния съд е законосъобразен.

Видно от съобразителната част на спорното НП, АНО е приел, че застрахователното дружество е представило в КФН информация за сключени застрахователни договори по задължителна застраховка „Гражданска отговорност” на автомобилистите по реда на чл. 294, ал. 4, във вр. с ал. 1 КЗ в периода след 46-тия ден, включително, от датата на тяхното сключване, с което е нарушило чл. 317а, ал. 3 КЗ. Така дадено описанието на вменените на дружеството нарушения в посочената норма не е достатъчно ясно и не може да изпълнява функцията на нарушена норма по смисъла на чл. 57, ал. 1, т. 6 ЗАНН. В своята диспозиция тя не съдържа правило за поведение, нарушението на което да обоснове законосъобразно налагане на административно наказание. Посочването на санкционната разпоредба на чл. 317а, ал. 3 КЗ не е достатъчно, за да обоснове законосъобразно ангажиране на отговорността на дружеството. Задължението за предоставяне на информация в КФН в процесната хипотеза произтича от нормата на чл. 294, ал. 4 КЗ, а сроковете за изпълнение на това задължение са регламентирани в ал. 1 на същата разпоредба. Член 294 не е посочен като нарушен от [фирма], както в съставения АУАН, така и в издаденото въз основа на него НП. В последното двукратно е посочено, че дружеството е извършило нарушение на чл. 317а, ал. 3 КЗ. Тази разпоредба, както по – горе се посочи, е санкционната норма и нейното посочване не може да замести необходимостта от посочването на законните разпоредби, които са били нарушени. Освен това, административнонаказващият орган е следвало привърже посочената правна норма на чл. 317а, ал. 3 КЗ към една от хипотезите по предходните две алинеи, поради препращащия и характер, което не е сторено. Предвид така изложеното, съставът на

касационния съд приема, че при издаването на АУАН и НП са нарушени изискванията на чл. 42, т. 5 и чл. 57, ал. 1, т. 6 ЗАНН, които гарантират както правото на защита на нарушителя, така и съдебния контрол за законосъобразност на санкционния акт. Нарушаване на правото на защита във всички случаи води до порочност на издаденото НП, тъй като представлява съществено процесуално нарушение.

На следващо място, в АУАН и НП следва еднозначно да е посочена датата на извършване на нарушението (чл. 43, т. 3, предл. първо ЗАНН и чл. 57, ал. 1, т. 5, предл. второ ЗАНН). Видно от процесните АУАН и НП като такава е посочена 31.08.2010 г. и за двете нарушения. Тоест, АНО е приел, че датата на извършване на нарушенията е тази, на която е подадена информацията за сключените договори в КФН, което е незаконосъобразно. За дата на извършване на твърдяните нарушения е следвало да се приеме тази, на която е изтекъл срока за представянето на информацията в КФН поотделно за всяко от тях. Вярно е, че процесните нарушения се осъществяват чрез бездействие. Макар и да има продължителен характер, поради своето естество, нарушението чрез бездействие има начален и краен момент. Затова денят, в който е изтекъл предвидения в КЗ срок за представяне на информацията е денят, който е следвало да бъде посочен в АУАН и НП като дата на извършване на нарушението. Неспазването на чл. 42, т. 3 и чл. 57, ал. 1, т. 5 ЗАНН е винаги съществено нарушение в административно-наказателното производство, защото води до ограничаване правото на защита на административно-наказаното лице. Също така прави невъзможно упражняването на съдебен контрол за законосъобразност на обжалваното НП. Съдът в производството по обжалване на наказателните постановления по реда на чл. 59- чл. 63 ЗАНН следва да установява съществуването или несъществуването на описаното в наказателното постановление административно нарушение и съответно съпоставянето на фактически установеното действие или бездействие на жалбоподателя със съответната законова норма, регламентираща същото като административно нарушение. Установяването в хода на съдебното производство на съществуването или несъществуването на описаното в НП административно нарушение предпоставя индивидуализацията на съответното административно нарушение съобразно всички изисквания на чл. 57 ЗАНН, което в настоящия случай не е направено. Отделно от това, констатираното нарушение пречи да се определи началният момент, от който започват за текат сроковете по чл. 34 ЗАНН и абсолютната погасителна давност за административно-наказателното преследване.

По гореизложените съображения и на осн. чл. 221, ал. 2, предл. първо АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН, Административен съд София - град, VI-ти касационен състав, след съвещание,

РЕШИ :

ОСТАВЯ В СИЛА Съдебно решение от 18.07.2011 г., постановено от Софийския районен съд, Наказателно отделение, 1-ви състав по нахд № 8198/2011 г., с което е отменено наказателно постановление № Р-10-225 от 07.03.2011 г., издадено от заместник-председателя на КФН, ръководещ управление „Застрахователен надзор” за налагане на [фирма] на имуществени санкции, както следва: по т. 1-ва – в размер на 1000,00 (хиляда) лв., на основание чл. 319, ал. 1, т. 2 от Кодекса за застраховането и по т. 2-ра – в размер на 1000,00 (хиляда) лв., на основание чл. 319, ал. 1, т. 2 от Кодекса за застраховането, за нарушение на чл. 317а, ал. 3 от същия закон.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.